

Tekens van de wind

open

© 2015 Lydia Dalmijn

© 2015 uitgeverij Kontrast, Oosterbeek

www.uitgeverijkontrast.nl

een uitgave in de reeks **open**

redactieraad: Jos van Hest, Marije Rosing, Will van Sebille

vormgeving: Marije Rosing

foto omslag: Jos van Hest - *detail van een inmiddels verdwenen
muurschildering van Leo Schatz*

foto auteur: Dominique Hoefnagels

ISBN 978-94-90834-86-9

NUR 306

Lydia Dalmijn

Tekens van de wind

UITGEVERIJ KONTRAST

van bomen

er zijn bomen die zonder schouders zijn
en toch gebogen schouders hebben en veel hoofden
die altijd lopen met een knie gebogen
geluid van droge bladeren in alle groeven
die een lange blik hebben
en grote overzichtelijke oren
het groen hangt ver van hen vandaan
in punten en losgeslagen ronden
en als je daar voorbij bent wil je
in de rug gegrepen terug
hun excuus aanbieden
wat zou het anders moeten zijn?
wind? maar de wind is in hen
al - en altijd in hen

water

gelijk stilte aanwezig is in geluid
langzaam geluid zelfs van de stilte werd
zo weet ik nu dat water
ook onvloeibaar is in vloeibaar water
het steekt een vinger op
en zegt: 'om mij wordt het ijs'
het steekt een vinger op en zegt: 'ik wil naar regen'
of zegt: 'dit water bloeit tot wolk'
water in water dat bestaat maar weinig
maar al het andere het begin daarvan
het allereerst begin is moeilijker te zien
je moet er oud voor zijn om al dat oude goed te horen
wel jammer van de tijd daarvoor misschien
'nee-nee' zegt water
want nu pas wordt het voor altijd

verbinding

wind die materie wordt wervelend rond dik hitsig
aarde die scheurt en gromt uit iedere klapperende wond
regen die er op los ramt tomeloos en tegelijk een lopend hek
eindeloze sneeuw die bijt aan de voet met duizend witte teken
ijs dat de stilte opsluit
sterren die naderen met gouden lopen
het flinterdunne hart slijt open
ogen verstenen -
en dan de zon die nog nooit is gehoord
die eens zal tuimelen over de horizon
het geluid van onze schrik vermenigvuldigen -
dan is geen bloem nog te vertrouwen
nergens verbinding meer -
tot het mooi vinden komt mooi vinden
heel zacht onder een zwart gehelmde lucht

het web

'een vierkant een cirkel
een kromme een rechte lijn
nooit kan je echt iets anders maken
nooit helemaal oorspronkelijk zijn'
mijn vader boog het hoofd
mijn broer met achterover-ogen
probeerde snel iets te bedenken
de anderen schikten vreemde dingen
vanuit de aarde op hun bord
er lag een stilte op het tafellaken
een fijn web waarin een afdruk was gezet
voor alles en voor iedereen
een web dat later groter werd
zo angstig groot -
maar zo dat ik toch dansen kon
toch veilig was toch vrij
omdat het vierkant de cirkel
de rechte en de kromme lijn
het stof het sterrenlicht
in mij heel klein gelijk moest zijn

naar mijn vader

naar mijn vader moest je kijken
om hem te onthouden te begrijpen
nergens heeft hij ons gefopt met woorden
woorden ergens weggestopt
maar je koude hand in de zak van zijn jas
begon in het donker te neuriën te zingen
het ritme van de borstelige sneeuw de scherpe regen
het ritme van de grote en de kleine stap
het ritme van de ondergrondse zeeën
een dolend onderaards orkest
onder de losse paraplu die liep en liep
slopen geuren binnen die vormen werden
bewoners die je kon bewaren

dove vader

in een opwelling probeerde hij
nam hij de hoorn op
door de telefoon riep hij zijn naam
wel vijf wel twintig maal
en daarna zachter en zachter
vader antwoordde ik
vader luider en harder
hij kon me niet verstaan -
ik zag hem door de kamer gaan
de wankele stap
in de schouders een kleine knik
teleurgesteld bedrogen
even alleen in huis